

CSÓNAKLOPÁS

Vonakodva száll be,
koporsóra emlékezteti.
A víztükör elsuttogott ima.
Nem tud hova nézni, egy ideig a lapátot,
a fiú arcát, majd sehová. Szájáról nyalogatja a sót,
mint a nyalókát, amit mise után kapott,
ha jól viselkedett.
Izzadnak mindketten, fűti őket
a csónaklopás izgalma.
Úgy készültek rá, mint pár éve az elsőáldozásra.
A lánynak eszébe jut az apja
a tó kékjéről, ilyen volt az arca is,
mikor levágták a harangról.
Szájában sóíz a cukor helyett.
A fiú vízcseppnek nézi a könnyet és az
égre mutat.
Nézd, ott egy Holdra kísértetiesen hasonlító felhő.